

vrachtauto, die ook al heen en weer naar Krabbendijke reed. Dat was voor ons een buitenkansje en zo doende waren we gauw thuis. Stel je voor dat blijde weerzien van onze kinderen en vooral van Kees, waar we erg nieuwsgierig naar waren. Want van Pie hadden we nog een paar keer een kaart gehad, terwijl we in Zaamslag waren. Ook die hebben we nog liggende.

Overigens hadden we niet veel aangename herinneringen aan Zaamslag. We waren nog slechts enkele dagen terug toen we al een brief kregen van die mensen waar we geweest waren over de centen van de vergoeding. Nu hadden zij ook met hun zaak zeer veel verdiend en ontvangen van zo een heel dorp dat daar bij hun was en Liza had nog geholpen in hun Drukkerij, ook zonder één cent te krijgen. Daar kwam nog bij dat onze zaak 14 dagen stil had gelegen en toen nog veel geroofd en gestolen. Maar de meeste mensen, die daar verbleven zijn waren dat dorp gauw vergeten. Ik heb hun toen een brief teruggeschreven dat zij zich wenden moesten tot onze regering, die toch de opdracht had gegeven tot onze evacuatie en wij niet uit ons eigen waren gekomen. Maar mochten ze het van die zijde niet krijgen, dan zouden wij het zelf nog wel betalen. Dat beetje meer schade, schreef ik er dan ook nog wel bij. Wij hebben er echter nimmermeer van gehoord.

We waren dank zij Gods goedheid gelukkig allen weer bij elkaar. Direkt zij we eens het dorp rond geweest met een paar mensen. Het was totaal verschrikkelijk hoe er schandalig was huis gehouden. Vernielzucht en vandalis hadden wel zeer hogtij gevierd.

Langzamerhand kwamen alle inwoners terug en begonnen werd vanzelf met man en macht alles zo veel mogelijk in orde te brengen en het gewone leven weer te hervatten. Wij waren nu een bezet land en zaten onder een vreemde dwing landij. In de drukkerij probeerden wij zo vlug als 't maar kon de zaak op gang te brengen, daar er veel werk los kwam. Allerwege werden Distributiekantoren opgericht en alles op de bon en tegen afgifte van formulieren. Ook waren wij 14 dagen achter en moest alles zoveel mogelijk aangewerkt worden. Echter werd het voor ons hachelijk inzake de papiervoorziening. De duikbootoorlog woedde op z'n hevigst en Nederland was geheel geïsoleerd. Ook dit moesten wij alles met de nodige aanvragen zien te pakken te krijgen. En dan kreeg we het nog maar mondjesmaat.

In de winkel moest ook alles op bonnen verstrekt worden, zodat we in de loop van de oorlog onze sigaren en kruidonierszakk opgegeven hebben. De rompslomp van bonnetjes plakken en formulieren invullen, uren wachten aan het distributiekantoor. Het ging ons de keel uit en we gaven het op, temeer daar er toch veel te weinig op verdiend werd, gezien de vele werkzaamheden die wij er aan hadden.

Voor de papierlevering was in Amsterdam een Centraal Bureau opgericht en van daaruit kregen we onze toewijzing en dat was niet veel, alleen voor de overheidsuitgaven en Distributieaangelegenheden. Alleen was het jaar 1940 nog niet van de slechtste, daar de Papiergroothandel nog wat uit voorraden konden leveren. Maar allengs zou het minder worden. Vooral met de brandstoffen werd het een groot probleem en zagen we dan ook met zorg de winter tegemoet.

In de winkel konden we dan ook niet veel voorraad vormen en leverden we b.v. enveloppen en papier slechts af in partijtjes van maar 50 stuks, om zo veel mogelijk de mensen te kunnen helpen, zodat de een niet alles en de andere niks zou hebben. Daar kwam nog bij dat alles met de dag duurder werd en we een bange tijd tegemoet gingen.

We kregen ook al gauw weer inkwartiering, maar nu van Duitse soldaten, soms maar voor een nacht of dag, daar ze dan weer verder trokken.

Zo komen we de winter door en gaan het jaar 1941 tegemoet. De oorlog woedt in al zijn hevigheid en de berichtgeving was allertreurigst. Alles vanzelf eenzijdig en de kranten werden hoe langer hoe kleiner, wegens papierschaarste en door opheffing. Ook wij moesten ons Advertentieblad opheffen